

Concert per l'Orquestra Filharmònica

Dilluns de la setmana passada la Filharmònica va donar el seu segon concert públic a Lleida. Remarquem, abans que res, l'escasada de públic que hi acudí. No valen palliatius ni excuses davant d'això. Tots els lleidatans amb solta tenen el dret de criticar la tasca de la Filharmònica, però tenen, encara més, el deure d'ajudar-la. Una institució així, no pot viure tan sols, del desinterés dels que la componen, sinó que necessita igualment l'interés dels ciutadans. Interessar-se per una empresa de cultura, no ha d'ésser per cap ciutadà un sacrifici, sinó un gust. Seria lamentable que a Lleida no hi hagués, entre quaranta milers de persones, prou ciutadans disposats a donar-se aquest gust, i la Filharmònica hagués de morir d'inanició.

Parlem, ara, del concert. El seu programa era fàcil d'escoltar fins per les orelles més negades. Hi havia la bella Simfonia inacabada de Schubert, que d'un temps ençà han vulgaritzat el cinema, la ràdio, i les noies que estudien el piano. Una bona execució de l'Allegro: una llangor excessiva en l'andante. La mateixa llangor—o la mateixa indecisió—és notava en Dijous Sant a la nit, de Turina, que era pel meu gust, el millor de la primera part. El director de l'Orquestra, senyor Mateu, va estrenar una sardana—Rels de ma terra—ben construïda, i d'inspiració gens menyspreable. Preferim la seva música a la de Ketèlbey, del qual ens féu escoltar dues obres d'un exotisme de targeta postal, o de cartell de turisme.

La segona part, estava dedicada al Concert en re, per a piano i orquestra, de Mendelssohn, que si no és musicalment res extraordinari, va permetre a la pianista, Isabel Bellot, demostrar-nos de quina manera creix la puresa de la seva tècnica i la sensibilitat de la seva expressió.

Cloïa el programa l'Obertura de Rienzi. Em sembla una aventura perillosa per la Filharmònica, l'arriscar-se a Wagner. Suposant que els components de l'Orquestra, i especialment el seu director, fossin els millors músics del món, els mancaria encara una major riquesa d'instruments, especialment de vent i de fusta per a reeixir-hi.

En canvi, em sembla que en els músics antics, Bach, Mozart, Corelli, Haydn, hi ha una mina de composicions adequades a les possibilitats de la Filharmònica, i que aquesta no aprofita gens.

MÀRIUS TORRES.